



KŘÍŽOVOU cestou ke vzkříšení



Pane Ježíši, díváme se na tvůj kříž a uvědomujeme si, že jsi za nás dal všechno. Tento čas věnujeme tobě. Chceme ho strávit v blízkosti tebe, který ses od Getseman až po Kalvárii modlil. Pane, modlitbou jsi začínal každý svůj den a nyní modlitbou začínáš v Getsemanech svoji křížovou cestu. Pocítil jsi „strach a úzkost“. Ale během tohoto zápasu ses modlil ještě intenzivněji, a tak jsi prudkost bolesti proměnil v obětí lásky. I od nás žádáš, abychom bděli a zůstali s tebou. Nežádáš od nás nemožné, jen blízkost. Kolikrát jsem se však od tebe vzdálil! Dnes však Pane vstávám a modlím se s tebou.

1. Ježíš je odsouzen k smrti

Ježíši, ty jsi nespravedlivě souzen. Proč se nebráníš? Proč nezvýšíš hlas a nevysvětlíš své důvody? Tvou reakcí je mlčení. Ale tvé mlčení není prohra: je to modlitba, je to pokora, je to odpuštění, je to cesta k vykoupení.

Ježíši, neumím takto mlčet, když se mi děje bezpráví. Ve spěchu a pohlcený věcmi, uchvácený strachem, přemožený vztekem, chutí postavit sebe do centra dění nemám čas, abych se zastavil a zůstal s tebou, abych nechal tebe, Otcovo Slovo, působit v tichu.

Ježíši, tvé mlčení mnou otřásá: učí mě, že modlitba nevychází z pohybujících se rtů, ale ze srdce, které umí naslouchat.

2. Ježíš je obtěžkán křížem

Ježíši, dostáváš kříž. Dobrovolně se ujímáš utrpení, s láskou chceš. Tvá odpověď je prostá: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste unavení a obtíženi, a já vám dám odpočinout.“

Ježíši, pod tíhou kříže se uzavírám do sebe, hloubám, pláču nad sebou, propadám se do role oběti. Dej mi uvědomit si, že ty jsi blízko, že přicházíš a bereš můj kříž na svá bedra, abys ze mě sejmul moje břímě. To si přeješ: abychom do tebe vložili své námahy a starosti, protože chceš, abychom se v tobě cítili svobodní a milovaní.

Děkujeme ti, Ježíši. Spojuji svůj kříž s tvým, přináším ti svou únavu a své trápení, vkládám do tebe všechna břemena svého srdce.

3. Ježíš padá poprvé

Ježíši, upadl jsi: na co myslíš, jak se modlíš s tváří v prachu? Ale především, co ti dává sílu vstát? Láskyplný pohled Otce, který na tobě spočívá, je tvou silou. Představuji si, že opakuješ slova svého odkazu: „Toto je mé tělo, které se za vás vydává.“

Otcova láska k tobě a tvá k nám: láska, to je pramen, který tě nutí vstát a jít dál. Ježíši, vždycky tě prosím o mnoho věcí, ale potřebuji jen jednu: umět milovat.

V životě budu padat, ale díky lásce se budu umět zvednout a jít dál, jako jsi to udělal ty. Vždyť kdo miluje, nezůstává na zemi, ale znovu začíná; kdo miluje, neunavuje se, ale běží; kdo miluje, letí.

Ty, který vstáváš z prachu a oživuješ naději, dej mi sílu milovat a začít znovu.

4. Ježíš se setkává se svou matkou

Ježíši, tvoji blízcí tě opustili, lidáš tě zradil, Petr tě zapřel: zůstal jsi sám s křížem. Ale je tu tvá matka. Není třeba slov. V Mariině pohledu plném slz a světla nacházíš vzpomínky na něhu, pohlazení, milující náruč, která tě vždy přijímala a držela.

Nemůžeme se obejít bez matky, která nás porodila, ale ani bez matky, která nás vede k tobě, k Bohu. Ježíši, dal jsi mi před svou smrtí vlastní matku jako dar na mé cestě životem. Děkuji ti.

Uvědomuji si, že moje modlitba je rychlá, uspěchaná, bývá to seznam potřeb pro dnešek a zítřek. Maria, zastav můj běh, pomoz mi pohlédět na Ježíše: připomínat si Boží odpuštění a zázraky, oživovat lásku, znovu vychutnávat zázraky prozřetelnosti, plakat vděčností.

5. Ježíšovi pomáhá Šimon Kyrénský

Ježíši, ty Bůh, nepohrdáš pomocí Kyréňana. Vystavuješ mu své slabosti, prostému člověku, rolníkovi, který se vrací z pole. Tvoje slabost změnila jeho život, jeho pohled na svět i na Boha.

Jak často si tváří v tvář životním výzvám říkáme, že to zvládneme sami! Jak těžké je požádat o pomoc ze strachu, abychom nevyvolali dojem, že na to nestačíme. Není pro nás snadné důvěřovat, a tím méně se na někoho spolehnout. Ježíši, učíš nás, že milovat znamená pomáhat druhým právě ve slabostech, za které se stydíme. Pak se slabosti proměňují v příležitosti. Příležitost projevít lásku.

Ježíši, pomoz mi najít odvahu a nechat se milovat tam, kde se za sebe nejvíce stydím.

6. Ježíš přijímá útěchu od Veroniky

Ježíši, tolik lidí sleduje barbarskou podívanou na tvou popravu. Ale zatímco tolik lidí křičí a soudí, davem si razí cestu žena. Nemluví, jedná. Nehněvá se, soucítí. Jde proti proudu, sama, s odvahou soucitu, riskuje pro lásku. Najde si cestu, jak projít mezi vojáky, jen aby ti poskytla útěchu.

Jak často se u tebe, Ježíši, dovolávám útěchy! Ale Veronika mi připomíná, že ji potřebuješ i ty, žádáš mou blízkost.

Nemilovaná láska, i dnes hledáš v davu srdce citlivá na své utrpení, na svou bolest. Hledáš pravé ctitele, kteří v duchu a v pravdě zůstávají s tebou, opuštěná láska.

Ježíši, zapal ve mně touhu být s tebou, klanět se ti a utěšovat tě. A učin mě ve svém jménu útěchou pro druhé.

7. Ježíš padá pod tíhou kříže

Ježíši, kříž tíží, nese s sebou břemeno porážky, selhání, ponížení. Rozumím tomu, když se cítím zrcený věcmi, šikanovaný životem a nepochopený druhými.

Uvědomuji si, že když znovu upadám do svých chyb, do svých hříchů, nejsem schopen změny. Nemám sílu vstát. Jsem v sevření úzkosti, přepadený melancholií a myšlenkou: tentokrát se z toho nedostaneš, tentokrát nevstaneš.

Ale ty, Ježíši, jsi mnohokrát padl pod tíhou kříže, abys stál při mně, když padám. S tebou naděje nikdy nekončí. Ty po každém pádu znovu vstáváš a bereš mě s sebou.

Pády se mohou stát rozhodujícími okamžiky cesty, protože mě vedou k pochopení jediné věci: že tě potřebuji. Život totiž nezačíná znovu na základě mých slov, ale na základě tvého odpuštění, když mě osvobodíš od hříchu.

8. Ježíš se setkává s jeruzalémskými ženami

Ježíši, kdo tě následuje až do konce na křížové cestě? Jsou to ženy, kterým jsi dal naději: nemají hlas, ale nechávají se slyšet. Ježíši, ženy, které potkáváš, nepláčou nad sebou, ale pláčou pro tebe, pláčou nad zlem a hříchem světa. Jejich modlitba tvořená slzami proniká k tvému srdci. Hledím na tvé utrpení. Jsem i já dojat? Před tebou, trpícím, ukřižovaným, před



tvou tichou a zraněnou láskou? Tvář v tvář tragédiím světa mé srdce zamrzá. Pomoz mi rozpoznat velikost těch, kterým není lhostejné utrpení druhých, ale pro které mají ostatní jen urážky a násilí. Pomoz mi rozpoznat hodnotu trpících lidí ve světě.

Ty, Ježíši, jsi plakal nad Jeruzalémem, plakal jsi nad tvrdostí našich srdcí. Změň mé srdce, dej mi milost plakat modlitbou a modlit se pláčem.

9. Ježíš je svlečen ze svých šatů

Ježíši, byl jsi uvězněn, vyveden z města, abys byl ukřižován. Ty, nahý, svlečený z šatů; ty, nemocný a zraněný; ty, žiznivý na kříži a hladový po lásce. Dovol mi, abych tě viděl v utrpení a abych viděl utrpení v těch, kteří jsou zbaveni důstojnosti. Abych tě viděl v lidech ponížených šikanou a nespravedlností.

Dívám se na tebe, Ježíši, svlečeného z šatů, a chápu, že mě vyzýváš, abych se svlékl ze všech svých přetvářek, póz a rolí, které mám. Ty totiž nehleďš na obal, ale na srdce. Ty v každém z nás hledáš lásku.

Ježíši, tvá pravda mě obnažuje a nutí mě soustředit se na to, na čem záleží: na tebe, pravdu, která osvobozuje. Na tebe, lásku, která zaceluje rány z jizvy a nepochopení.

Dej mi, abych to nyní pochopil a přijal, abych nebyl shledán bez lásky, až před tebe předstoupím.

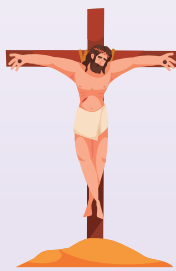
10. Ježíš je přibit na kříž

Nyní, když jsou tvé ruce, jimiž jsi žehnal a uzdravoval, přibity a tvé nohy, jimiž jsi přinášel radostnou zvěst, už nemohou chodit, nyní nám v bezmoci zjevuješ sílu modlitby. Na vrcholu Golgoty nám zjevuješ zázrak přímluvné modlitby, která zachraňuje svět.

Ježíši, ze tvých rtů se line nepochopitelná modlitba: Bože, odpusť tomu, kdo mi zatlouká hřeby do zápěstí. Nepřičítej mu tento hřích. Netuší, co dělá.

Pane, tobě nestačí, že nám odpouštíš, ty nás také ospravedlňuješ před Otcem: Nevědí, co činí... Stáváš se naším obhájcem, přimlouváš se za nás.

Ježíši, tak i já mohu s tvou pomocí najít odvahu modlit se nejen za sebe a své blízké, ale i za ty, kdo mě nemilují a kdo mi ubližují. Ať se nezapomínám modlit i za ty, kdo jsou od tebe daleko, kteří netuší, že je jim odpuštěno.



11. Ježíš volá k Bohu

Ježíši, ptáš se proč. Na vrcholu utrpení cítíš svou samotu a opuštěnost od Otce. Proč jsi sám? Kde je Bůh? V největší osamocenosti se modlíš slovy žalmu. To je to, co máme dělat v bouřích života, místo abychom mlčeli a drželi to v sobě, máme volat k tobě. Modlit se slovy Bible.

Ježíši, toto jsi prožil a udělal pro mě, abych se, když vidím jen temnotu, když prožívám zhroutilí jistot a ztroskotání života, už necítil sám, ale věřil, že jsi tam se mnou: ty, Bože společenství, který prožíváš opuštěnost, abys mě už nenechal rukojmím samoty.

Sláva tobě, Pane Ježíši, že jsi neuhnul před touto zkouškou, a tím se přiblížil k těm, kteří prožívají temnotu a opuštěnost. A oni v temnotě svého proč nachází tebe, Ježíši, světlo v noci.

12. Ježíš umírá

Ježíši, lotr v ráji! Ty děláš z lotra světce? Svěřuje se ti a ty ho svěřuješ Otci. V nejtěžších okamžicích svého života, na Kalvárii, měníš běh dějin. Z kříže, symbolu utrpení, děláš ikonu lásky, ze zdi smrti děláš most k životu. Proměňuješ temnotu ve světlo, odloučení ve společenství, bolest v tanec, a dokonce i hrob, konečnou stanici života, ve výchozí bod naděje.

Někdy si myslím, že moje modlitba je nevyslyšena, a místo toho je podstatné vytrvat, mít stálost a nezapomenout ti říct: Ježíši, pamatuj na mě. Pamatuj na mě a moje zlo už nebude koncem, ale novým začátkem. Pamatuj na mě: vrať mě do svého srdce, i když zabloudím, když se ztratím ve víru života.

Ježíši, být s tebou, znamená vstoupit do ráje.

13. Ježíš je snát z kříže

Maria, po tvém „ano“ se slovo stalo tělem v tvém lůně; nyní ti na klíně leží jeho zmucené tělo.

Přesto nyní, v nejbolestnějších okamžiku, kdy tvou duší proniká meč bolesti, je tvá odpověď stále „ano“ Bohu. Jak málo říkáme „ano“ a často používáme „kdyby“: kdybych měl lepší rodiče, kdybych byl lépe chápán a milován, kdyby nebyl ten problém, kdyby mě Bůh poslouchal...

I ty, Maria, bys mohla říkat Bohu své kdyby a s výčitkou proč? Ty však tiše přijímáš a opakujeme ano Bohu a jeho plánu. Ty víš, že bolest přikrytá láskou přináší ovoce spásy; že utrpení, prožívané spolu s Bohem, nemá poslední slovo.

Matko, já jsem ten syn/dcera, kterého/ kterou ti dal Ježíš, než zemřel! Přijmi mě do své náruče a skloň se nad mými ranami. Pomoz mi říci Bohu „ano“, „ano“ lásce.

14. Ježíš uložen do hrobu

Josef: jméno, které spolu s Marií stojí na úsvitu Vánoc, označuje také úsvit Velikonoc. Josef z Nazareta se odvážně ujal Ježíše, aby ho zachránil před Herodem; ty, Josefe z Arimatie, odvážně žádáš Heroda o jeho tělo a dáváš mu svůj hrob.

Smutek, který panoval po smrti Ježíše, modlitby pronášené k Bohu, strach z toho, co bude dál. To vše se dělo v srdcích mnoha lidí, kteří Ježíše milovali. Co mohli udělat pro zemřelého? Už přece nic nemá cenu. I v srdci Josefa z Arimatie možná zněly tyto obavy, ale jeho víra i modlitba jsou upřímné, a proto následují činy. Jeho hrob – jedinečný v dějinách – bude zdrojem života. Josef nám ukazuje, že láska nezůstává bez činů a odvážné činy dávají možnosti novým začátkům.

A já, co dám Ježíši o těchto Velikonocích? Trochu času, abych byl s ním? Své pohřbené strachy a trápení? Své srdce plné nedokonalostí? Ano, Ježíš čeká v temnotě hrobu na mé rozhodnutí, aby mě očistil a vyvedl mě na světlo. Život se nalézá, když se ztrácí, a získává, když se dává.



Modlitba na závěr

Modlitba mladých srdcí

Drahý Pane Ježíši,

ty, který jsi vstal z mrtvých mocí Ducha Svatého a proměnil temnotu smrti v zářivý život, uč nás vidět prázdný hrob jako znamení vítězství pravdy nad lží, dobra nad zlem a života nad smrtí. Prosíme, pomoz nám, mladým lidem, aby toto znamení v nás probouzelo naději, která nikdy nezkłame, víru, která nás povede, a lásku, která je obětavá a hluboká. Ať jsme odvážní, plní důvěry ve tvou přítomnost a ochotni kráčet po tvé cestě s pevností a radostí.

Tobě, Ježíši, který jsi skrytý, a přece vítězící, patří všechna naše chvála a sláva na věky věků.

Amen.